Ч. 27 (11.281). Львів, неділя 5. лютого 1928 Poostowa oprata zapłacono ryczałtem. РІК XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11–12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 151 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

В другій фазі.

Львів, 4. лютого 1928.

З вчорашнім днем, з днем 3. лютого, скінчилася перша фаза виборчої акції, фаза, яка розпадаєть ся на дві частини: на підготовку списків виборців і підготовку списків кандидатів. Перша фаза має вузчі рямки. Вона відбуваєгься по більшій части в чотирьох стінах. Укладання виборчих списків, намічування кандидатів, їх чергування на листах, — все те відбувається в чотирьох стінах громадських чи районових (обводових) канцелярій, в чотирьох стінах партійних комітетів то-що. Участь громадянства в цій фазі є розмірно слабка і здебільшого посередня (на інформаційних вічах і зібраннях).

З моментом закінчення перевірки виборчих списків, з хвилею закріплення кандидатських лист (державних й окружних) виборча акція набирає живішого темпа. В гру входить вже престіж, сила і значіння поодиноких партій, бльоків, народів. Тут треба вже напружити всі сили, щоби виграти виборчу кампанію, щоби виявити силу організації, зручність і меткість її діячів та агітаторів. Програми поодиноких партій, тривкість і доцільність виборчих союзів (бльоків) піддається оцінці й санкції широких мас.

Престіж партії, сила і значіння політичної організації стоїть в осередку другої фази виборчої акції. Відгалуженням організації та її престіжу в одному напрямку є вже устійнені на окружних листах кандидати, а в другому напрямку громадянство, виборча маса. Ці три чинники надають виразну печать виборчій акції в другій фазі. З одного боку грає тут головну ролю момент масовости, а з другого боку момент індивідуальний, особистий. Устійнені кандидати входять у безпосередній звязок з масами на вічах, зборах, нарадах, представляються виборцям, виголошують програмові промови і складають заяви, переводять рішаючий ідеольогічний бій зі своїми противниками. Зовсім природно, що момент особовий і масовий вводить живіше темпо у виборчу акцію, розколихує маси, примушує їх до застанови і до рішення, яку листу підтримати, на котрий з виставлених списків віддати свій голос. Так діється аж до дня виборів, аж до хвилі віддачі голосів і ствердження мовою цифр побіди чи поразки поодиноких партій у виборчій грі.

Не диво, що звідусіль сигналізують відомости про відбуті або оповішені віча і збори, не диво, що часописи переповнені звітами з виборчого руху, не диво, що вже на добре завертівся виборчий кругіж. Млявість і сонність, що була признакою першої фази виборчої акції, минула безповоротно і невідклично. Навіть північні землі, які не виявляли більшого заінтересування виборами, починають будитися з просоння, хоч з другого боку годиться зазначити, що там державна адміністрація ставить важкі перепони віче-вому рухові „неблагонадійних“ партій.

На українських землях головний бій буде зведений у теперішних виборах між національним табором, що виступає у виборах у союзі з іншими непольськими народами, та інтернаціональним табором, що кооперує з інтернаціональними партіями польськими (ППС-лівиця, Незал. Партія Хлопська), жидівськими і білоруськими. Посередній табор, як: соціялісти-радикали, упепівці, епігони соціял-демократії, всякі „безпартійні“, індивідуальні амбіціонери то-що, тільки затемнюють ту боротьбу, плутаючись між цими двома ясно зазначеними таборами. Ці посередні партії, що піднosять Богові свічку і чортові огарок —або навпаки, — тільки отаманізують українське громадське життя, вводять замішання у виборчу акцію.

Такий чи інший виборчий успіх цих партій і гуртків про ніщо не буде свідчити, хіба про продовження періоду безладів, помішання понять, вічних хитань, неясности і нерішучости.

Про табор хлібоїдщини всяких видів і конструкцій не доводиться говорити, бо він, навіть виступаючи „самостійно“, входить в польський табор. Такий чи інший успіх хлібоїдів може свідчити хіба про польські впливи на психіку українських темних і несвідомих гуртків, про рівень національної і соціяльної відсталости, про „притягаючу силу“ адміністраційних чинників, про вплив деморалізації. Навіть можливо найбільший успіх хлібоїдських лист, чи то „самостійних“, чи то під фірмою „санаційно“-урядових або польських псевдоклясових чинників, не матиме найменшого впливу на дальший розвиток подій, на настрої, переконання і змагання українського громадянства. Є це зайва витрата енергії і матеріяльних засобів. Без сумніву, не можна легковажити хлібоїдської акції, бо шкоди від неї можуть бути значні, але рахувати на якісь наслідки, зміни — це наївність і самообман.

Рішаючий бій, оскільки йде про українське громадянство, про душу українського народу, про впливи на українські маси, розіграється між національним табором, тісніше кажучи: між Українським Національно - Демократичним Обєднанням, та інтернаціональним табором, тісніше кажучи: Сель-Робом й іншими інтернаціональними партіями.

У виборах українські маси виявлять, чи у нас домінує інстинкт національного самозбереження, чи переважає залежність від чужих, посторонніх впливів.

Німеччина має досить.

Відповідь Штреземана на французькі домагання.

Німецький міністер закордонних справ Штреземан, лавреат Нобля за працю для миру, один із найбільше поміркованих німецьких дипломатів, що вмів досі погодити Берлін, Париж і Льокарно, лівицю та правицю нераз при бюджетовій дискусії в парляменті не видержав і кинув таке гостре слово, що воно відбилось голосною луною у Франції та Польщі.

Привід до цього слова? Німеччина має 15-го березня взяти участь у зборах Ліги Націй, що радитимуть над затяжною проблемою забезпеки миру та роззброєння. Німецький уряд вислав на цю тему до Ліги свій меморіял із увагами та заявою охотно взяти участь у нарадах. Та ось недавно Поль Бонкур висловлюючи думки французької опінії сказав у своїй промові, що евакуація Надренії є безпосередно звязана із питанням, чи Німеччина в силі зміцнити дотеперішні гарантії забезпеки Франції перед новою відплатною війною. Штреземан відповідає на ці домагання думкою загальної нім. опінії: якщо Франція лякається опорожнити Рейнщину, вважаючи, що дотеперішні гарантії Німеччини супроти неї невдоволяючі то яку вагу має договір в Льокарно? Льокарно дає Франції всю можливу забезпеку, яку тільки держава може мати; ця забезпека зміцнена союзом з Англією, яка у кожній хвилині кидає для оборони Франції всю свою фльоту та економічну силу. Проти Німеччини стане на випадок війни крім Франції та Англії, Чехословаччина, Польща і імовірно Румунія, всі озброєні від ніг до голови. Якщо всі ті забезпеки і підписи в Льокарно невдоволяючі то навіщо було їхати до Льокарно? Чи домагання нових гарантій не є образою не тільки Німеччини, але й Англії? Чи вони не виходять поза межі версайського договору? Чи Німеччина може бути мирно настроєна, коли після всіх складених доказів мирної політики, їй кажуть, що Рейнщина може бути звільнена аж при нових гарантіях? Чи такі заяви Франції не роблять враження нещирої гри?

А висновком цих усіх питань була заява Штреземана: Німеччина домагається звільнення Рейнщини, тому, що вона вважає німецько-французьке порозуміння підставою европейського миру. Продовження окупації є вічною перепоною цього порозуміння. І в другій своїй промові, після першого гомону, що счинився від одноэгідних оплесків усіх німецьких партій, Штреземан, у полеміці з націоналістами на тему внутрішньої політики, зясував основну лінію теперішньої німецької закордонної політики: Льокарно не є кінцем мирової політики, а щойно почином. Коли Франція вважає окупацію Рейнщини за політично-торговельний козир, який можна виміняти на інше матеріяльне добро, то треба би їй відповісти, що в політиці є вищі цілі як матеріяльні здобутки!

Така заява схвилювала вже польську пресу, яка здебільша єднає політику роззброєння із нім.-польськими торговельними договорами, так само щойно початими. Французька дотеперішня теза: спочатку забезпека, потім роззброєння — сильно захитана простолінійною заявою Штреземана, який уважає Німеччину роззброєною, а тим самим уповні безпечною для Франції та европейського миру. Ця заява вказує зовсім ясно на становище Англії в усій льокарнській проблемі: мир не буде забезпечений договорами між поодинокими державами, що мають спільні інтереси, а загальним рівним принципом для всіх держав. А без взаїмного довіря цей принцип безвартний.

Не є виключене, що Франція цей раз повторить Німеччині: „а ми таки тобі не віримо“, в чемній, закритій формі, але від цієї форми атмосфера перед березневою сесією Ліги Націй ледве чи проясниться.

„Петро Великий“ в Парижі.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 27. січня 1928.

I.

Так уже писано, що від двох місяців не минути Парижеви 24 годин без дощу. Падає собі дощ кожної доби як не в день то в ніч. В останні дві доби падає в ночі, за те дні гарні, сонячні. В цьому погідному сонячному світлі, перевіяному крізь блідо-синій серпанок випарів, що линуть на паризькі вулиці від Сени і може також і недалекого Океану, — вчора й нині весело мерехтять барвисті хоругови й стяги; замаєні ними й заміжні урядові будинки, великі готелі, памятники по площах і вулицях. Французькі „трікольори“, очевидно, дають тон; та коли заціхавлені, ви ближче приглядаєтеся цитицям хоругвов, то не можете не відкрити доба своїх досі черно-білої хоругови в самому осередку кожної китиці. Що воно таке, ця чорна плахта з якимись білими рисунками? Зиркніте на першу сторінку вашої газети і бачите: цар Афганістану гостює в Парижі. Для нього ця парада, а цей невиданий стяг — афганістанський.

В своїй окружній мандрівці по краях мусулманського світа і по державах трьох континентів, Азії, Европи й Африки, цар Аманулла заїхав оце й у Париж. Водять же його з великою пихою по вулицям і палатам цього города і околиці, по військовим заведенням, по фабрикам. Бо з Францією вяжуть афганістанського царя особливо тісні звязки. Не бачучи ніякої небезпеки для своєї країни з французького боку і цінючи високо французьку духову й організаційну силу, цар Аманулла вибрав один з ліцеїв Парижа — школою для свого сина і наступника, а французьких інженірів і інструкторів — будівничими своєї столиці й організаторами новітних засобів Афганістану.

II.

Ганна! Що нам до цього! І нам ...

нам можуть бути цікаві ті афганістанські історії — нам, уми й серця яких запрятані іншими важнішими справами. А проте й афганістанські історії повинні нас цікавити. Річ певна: з хуторянського чи парафіяльського „штандпункту“ афганістанське питання (як врештою трохи не всі інші питання світової політики) — одна байка і марна втрата часу. Одначе доволі висунути кінчик пальця поза дошками загороджений світ нашого галицького та полтавського хуторянства, нашої неміжности й малодушности, то зараз же почуєте подув подій і процесів, якими ворушаться краї й народи далекого світа і який скорше чи пізніше продреться крізь дошки й у наш світок та принесе нам неодну несподіванку — щоби тільки не немилу!

Бо щоб хто і не думав, а таки правда остається правдою: що замало є заплющити очі, щоб змести з обличчя землі неприємні, або просто тільки незвичні нам факти, тай замало є заховати, по відомому зразку, голову в пісок, аби викреслити основні життєві питання, накинені кожному краєви і народови питомою йому географією, геополітикою, економікою, збірною психольогією, тощо.

Розмірами більший від Франції. Афму або думку, яка виходиться поза звичне наше думання: закон безвладности валягає нетільки на фізичний світ, а й на працю нашого мізку. Нічого й лекшого, як перекрученням викривити змисл міркувань, поведених на іншій ніж наша звичайна площі: такі буцімто зручні й хитрі маневри, не розвязуючи нічогісінько, тільки опізнюють розвязку живих питань.

III.

Афганістан лежить у самому осередку Азії. Це бастіон поміж імперією Радянською та Індійською, себто британською. Це, говорячи відомим жаргоном: ключ до Індій. На ключ цей, як і слід, британці перед війною важко поклали були свою руку: коли стануть там сильною ногою британсько-індійські гарнізони, то заперті ворота евразійській загрозі Індіям, перепятому в спадщині по пок. Росії напорови Радянськ. Союза до свобідного моря.

Нічого лекшого як одним почерком пера викреслити на білому папері проблеганістан — справжня фортеця, природно горами в чотирокут закріплена. Але нетільки військова вага тієї країни безмірна. Велике й торговельне її значіння. Ні пок. Росії з її закаспійською залізницею, ні англійцям з їх організацією плавби на Перському Заливі не вдалося відхилити споконвічні торговельні тяги, що ведуть через Афганістан. Читайте прецікаве звідомлення з мандрівок Марка Поля про організацію татарської імперії на просторі між Угорщиною і Китаєм: географічний осередок тієї, безприкладної в попередніх віках, організації й забезпеки лучби, був у Афганістані. Осередком таким країна ця осталася й до нині. Туркестанська бавовна й вовна (до речі: в переважній части українськими руками виплекана) йде в східну й південну Азію шляхом через Афганістан. Тудою й сунуть у противному напрямі британські бавовняні й залізні вироби. Не будь у країні цій сякого-такого порядку, обезпеченого поліцією й жандармерією, то в тяжку господарську крізу попала би й українська кольонізація Туркестану, залучена в головну підойму тамошньої економічної творчости. **Nostra res agitatur** — навіть нас, галичан, яких десятки тисяч загнала туди й поселила там воєнна і післявоєнна метушня.

IV.

Теперішній цар Афганістану, користуючися англійськими клопотами часу великої війни, стряс з себе британські пута. Його енергічні реформи в західному змислі, твердою рукою накидувані відсталій людности, заставили декого величати його назвою афганістанського „Петра Великого“. Чи будучина потвердить цю підхлібну назву — хто це може нині відгадати? Покищо назва ця повторюється трохи не по всіх европейських газетах. Коли свого часу Петро Великий приїхав був у Париж, гляділи на нього наче на куріозного звіра, тай ледви чи котрийсь француз здогадувався тоді, яку переміну в передаліній тоді европейській рівновазі спричинить панування того Петра. Зосібна: невже підозрівав тоді котрий-небудь француз, що цей Петро дасть почин тому процесови на Сході Европи, від якого мала щезнути з обличчя землі Річпосполита на якій — хоч як вона вже була спорохнявіла — Франція все ще основувала, наче на сильній підпорі, систему своєї заграничної політики? Хто зна, чи колись ціла західна Европа, з Англією включно, не буде щось подібне думати про сьогоднішню гостину афганістанського царя?

Від Франції бере цар Аманулла зразки цивілізації. Але він ні трохи не схильний брати відси зразки політики — політики парляментарної демократії й республики. На цей товар він не ласий: від товару такого його примітивна країна і недолітна людність швидко загнула би. Його симпатії линуть до урядів кріпких. Кажуть, що приклад Мустафи Кемаля дуже йому сподобався; він високо шанує Мусоліпія і приняв був з рук італійського конзуля фашистівську відзнаку. Він послав гарячі знаки пошани пок. Ленінови і незабаром зложить він візиту урядови Сталіна в Москві: то буде перша гостина царя і то абсолютного, в радянській республиці, де править також абсолютна комуністична олігархія.

V.

Афганістанський Петро Великий! Що в XVII-ому віці наш великий Богдан не вспів статися нашим Кромвелем і Петром Великим — заплатили ми за те солено: руїною і її наслідками.

Чи кращі й тривкіші наслідки для політичного вироблення й національно-державної удатности українського народу матиме на комбінації Петрівських мір з венецько-оліґархічними принципами двигана нині Радянська Держава, тобто чи вона зуміє і вспіє остаточно нагнуздати первісну анархію й степовицьку буйність і накинути недолітній людности нову, сувору дисципліну — пророкувати на цю тему булоби нині ще передчасно.

Одначе саме в цьому і не в чому іншому, як саме в цьому, і лежить суть питання української державности й української будуччини.

Василь Панейко.

Перед виборами.

Уепівські годованці оправдуються.

Вся злість, жовч і завзяття уепівських годованців від першої хвилі виступлення на прилюдну арену „Партії Праці“, себ-то цеї невеличкої, але чесної кумпанії, виливається на Українське Нац.-Демокр. Обєднання. Інші партії, все одно: українські чи польські в уепівських органах втішаються великим пошанівком. Коли й треба комусь відповісти, то делікатно, сальоново, обережно. Зате УНДО в кривому зеркалі цього „націоналістичного“ гуртка виходить якоюсь пекельною силою. Зрештою, хіба це дивно? Українське Нац.-Демократичне Обєднання це ж заборолο української національно-політичної думки. Зовсім природно, що в очах комуністів воно є неабияким страховищем. Зріст УНДО-вця, його організаційну силу, його вплив на маси охрещують вони і прозорим серпанком москвофільства заслонені комуністи, як зріст „фашизму“, як „консолідацію націоналізму“ й „української буржуазії“. А наємні підголоски з „Партії Праці“ не лише підтягають за своїми могутніми протекторами, але ще й перевищують своїх хазяїв, щоби доказати, що в своїй службі вони не новичі, що „чесно“ заробляють всяку подачку. Для більшого успіху своєї наємної роботи, уепівці називають себе ще й „націоналістами“.

З піною на устах киляючи на Українське Нац.-Демокр. Обєднання болотом брехні, вони в чотири погибелі згинаються перед хазяями. От з хвилею розпочатя виборчої акції забажали уепівські годованці засісти до виборчого пиру зі своїми хазяями. І щож сталося? Сель-роби відкинули пропозицію уепістів, хоч ті домагалися лише чотирьох мандатів. Нема наймитам місця біля хазяйського стола.

Не згадували ми про це давніше, бо готові були від уепівських годованців почути ще звичайну відповідь, що це — мовляв — „донос“. Але тепер з балачок між сель-робівським „Нашим Словом“ і „Працею“ довідуємося, що годованці справді покладали надії на спільний виборчий пир зі своїми хазяями. Вже кілька разів „Наше Слово“ потягнуло кнутом уепівських годованців, а недавно навіть забавилося в зоольогічні „студії“, описуючи „провідників“ УПП.

Довго мовчали уепівці, не знаючи, на котру ногу ступити. Аж в останньому числі „Праці“ (з 5. лютого) скромно і здержливо почали оправдуватися. До виборів вони хотіли йти зі Сель-Робом. Після розписання виборів

„управа УПП звернулася устно і письменно до управи партії Сель Роб, звіщаючи, що УПП готова розпочати розмову в справі утворення з Сель-Робом одного виборчого бльоку. Управа Сель-Роба довго надумувалася і нарешті відповіла письменно, що Сель-Роб з УПартією Праці не лиш не зеднаєся до виборчої акції, але навпаки, буде Партію Праці поборювати, бо Партія Праці не хоче приняти під свої опікунчі крила польських селян і польських робітників“.

Після ствердження цього факту „Праця“ переходить на жалісливо-оправдуючий тон, бється в груди і заявляє, що ми

„проти Сель-Роба ще нігде і ніколи не виступали... Нехай собі Сель-Роб далі бере під свої опікунчі крила польськ. хлопів-кольоністів, що осіли і далі осідають на українських землях. Нехай собі Сель-Роб далі опікується польськими робітниками, що відбирають хліб робітникам українським. Ми ізза того не будемо воювати з Сель-Робом“.

Дуже цінне признання. Давно треба було так сказати і здерти з себе маску. Хіба тепер уже всім ясне обличча уепівських годованців. Вони не можуть і не сміють воювати зі Сель-Робом, хочби той поповнював не знати які гріхи, бо вони тільки наймити, залежні від свого пана і мандатів їм Сель-Роб не дасть, бо не для того засновано УПП, тільки для газкітні, для розбиття українського національного табору, яку то службу сповнюють годованці на повне вдоволення своїх хазяїв.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Нащадок конкістадорів.

На смерть Бляско Ібанеса.

Із тисячи кандидатів на нагороду Нобля за останніх 10 літ, Бляско Ібанес був мабуть єдиним, який, гадали всі, в силі ще зждати з 10 літ на свою чергу. Не тому, що мусів ждати на славу і на ласку якоїсь Академії, що пригадає його кандидатуру. Ібанес мав усе, що така нагорода може принести відомому письменникові, і навіть більше; крім слави та майна, найцінніший скарб: здоровля.

Вся його постать і вся атмосфера довкола нього, письменника та людини, була надихана стихійною енергією. Тих кількадесять томів, які він кинув у світ це тільки одна, невеличка частина його невтомної живучости, пориву та зацікавлення життям. Бляско Ібанес був еспанським Джеком Льондоном, Бальзаком і Золею в одній особі. Він був щасливіщий від них усіх, і як письменник і як людина. Як письменник він не відчував на собі тягару своєї професії; як людина він мав більше щастя, чи пак: пружнішу вдачу, якщо правдою є те, що одною із головних причин цього незбагнутого perpetuum mobile щастя є людська вдача.

Джека Льондона загнала в могилу передчасна смерть у розквіті сил; Бальзак став фанатиком пера і не міг ні ним, ні фінансовими операціями вирівняти свого голодного буджету; Золя надто хутко почав глядіти на життя оком лікаря, що слідкує за процесом недуги. Ібанес мав тисячу нагод згинути як муха, завдяки своїй упертости чіпатись усяких солодощів і трясовиння. Вийти ненарушним із великої катастрофи в Будапешті це — так і зветься — випадок; але осісти в Патагонії між хижаками, дикунами і міліонами бацилів пропасниці; основати кольонію на межі Уругваю та Парагваю, де 4 дні дороги розмежовують підсоння із 18 степ. студені і тропіками; пхатись у протидержавні змови, переходити вязниці, зазнати засуду на довічну каторгу, обїхати весь світ підчас війни, перейти сотні професій, звязаних із фізичною натурою — на це треба мати хижацьку здатність еспанського конкістадора.

Життя Ібанеса — кінова фільма, цікавіша як неодин із його творів. Минулого року найшовся еспанський журналіст, який позавидив Ібанесові одного невикористаного ним сюжету і написав повість: вірнісенький житепис Дон Вінсенте Бляско Ібанеса. Так став Гаско Контель ще більше відомим. Цю книжку знаємо, на жаль, із другої руки. А втім: чи було би тут місце бодай перечислити найважливіші події його бурлацтва, торговельних комбінацій, політичних успіхів, (посол після каторги!) мандрівок із відчитами та пропагандою (за 9 місяців в Аргентині, Парагваю та Чілі—120 відчитів!) або сам список його творів?

Ібанес один із найбільше читаних письменників у світі. Від моменту, коли англійський переклад його „Чотирох їздців Апокаліпси“ розійшовся в Америці за кілька днів в... 100.000 примірниках, він міг би жити як король із самого пера, якби вже раніше не приїхав із Америки багатим бізнесменом. Як великий республиканець, що не в силі погодитись із монархічним ладом своєї країни, її традиційним водостоєм, у боротьбі з королем і після довгої життєвої боротьби, він вибирає собі для праці та відпочинку тихоньку закутину франц. Рівієри—Ментону. У цьому 20-тисячному захисті для чахотичників із усіх кінців світа, між квітучими терасами рож, мімоз, фіг, маслин і цитрин, дрімає його вілля „Фонтана Роза“. Ібанес, що був неабияким обходисвітом не вибрав цього клаптика землі без надуми. Із його вікон видко було італійський кордон і „Червоні печери“, місце одної із найбільших і найстарших знахідок передісторичної людини; за 15 хвилин поїздом ви в центрі одної із найбільших сучасних печер пристрасти — Монте Карльо; Ментона найтихше містечко Рівієри, з найлагіднішим кліматом; довкола неї останки старих мавретанських замків, нині мов ластівячі гнізда, колись осідок може й предків Ібанеса — морських піратів. У сонці та біблійній тиші не почуваєш там, що живеш; і як легко там працювати та вмирати!

На протязі року неодин раз доводилось мені приглядатись королівському маєткові Ібанеса і його кремезній, рішучій постаті. У Ментоні, куди приїжджають володарі та міліярдери і де кожний рибалка або виноградар глядить на них оком рівного, Ібанес був завсіди для всіх, хоч і щоденною а несподіваною появою. Навіть вистави його місцевих книгарень давали його творам перше місце... поруч провідників по Рівієрі та її красі [illegible]. Ех! Якби я був думав тоді, що за хвилю би кочи його книжки, як можна ... лись використати інтерв'ю

На комуністичних верхах.

Організація троцькістів. — Покаянні письма та декларації Зіновєва і Каменєва.

Троцький і його ідеольогічні товариші з опозиції мали видати перед виїздом на заслання маніфест до своїх однодумців. Крім Троцького підписали його Раковський, Смілга, Радек, Смирнов та інші.

„Ми, засланці — пишуть вони між іншим у маніфесті — російської комуністичної партії, ідемо на заслання в Сибір з наказу ДПУ (чеки) без суду й без акту обвинувачення. Нас найстарших піонірів большовизму видалено з Москви, щоби відсунути нас від впливу на дальшу долю комунізму в СРСР. Нехай знають комуністи цілого світа, що насильство, яке виконали над нами, булоб неможливе за життя Леніна. Тепер, коли непмани, кулаки, бюрократія й нова буржуазія правлять СРСР і ведуть на загибіль усі здобутки революції, поборюють нас вірних визнанців комунізму. Наше вигнання повитала з радістю буржуазія цілого світа, як заповідь повороту комуністичного СРСР до старого ладу".

Крім того прихильники Троцького розклеїли по робітничих кварталах Москви силу силенну протисталінських проклямацій в яких говориться, що опозиція буде продовжувати боротьбу і пімститься за висилку „вождів революції". По висилці провідників мали опозиціонери перебрати новий центральний комітет опозиції з найбільше енергійних та підприємчивих своїх членів.

Агенти ДПУ мали викрити змову високих, штабових старшин червоної армії проти диктатури Сталіна. В руки чекістів мала впасти переписка змовників з Троцьким. З неї довідалися переможні тепер сталінці, що в червоній армії підготовлявся військовий переворот, що мав покінчитися поворотом Троцького до влади. У звязку з викриттям змови переведено поважні зміни на найвідповідальніших, командних становищах червоної армії.

Московська „Правда" з 15. січня опублікувала інструкції троцькістів чи точніше опозиційного центру троцькістів у Москві до всіх однодумців у СРСР і за його кордонами, в яких між іншим є гострі виклади проти Зіновєва і Каменєва за їх зраду опозиції. Закордонні троцькісти твердять, що ті опубліковані „Правдою" інструкції є фальсифікатом. Але поминаючи це чи їх твердження відповідає правді чи ні, вважаємо всеж таки за доцільне зазначити, що у відповідь на напади містять Зіновєв і Каменєв у тійже „Правді" 27. січня ц. р. листа, в якому виркаються ще раз усяких звязків з троцькістами, осуджують їх діяльність, висказують льояльність до теперішнього партійного проводу ВКП, підчиняються постановам XV. партійного зїзду беззастережно та накидаються з негідною лайкою на Троцького і його тов. за їхню ворожість до СРСР. Отже аж так! З те хвалить їх на себе редакція „Правди" і пише дослівно: „Редакція з вдоволенням констатує, що Каменев і Зіновєв роблять цим листом рішучий крок, який полекшує повернення до партії всіх, що стоять на тій же позиції".

На виборчому фронті.

ПЕРЕДВИБОРЧИЙ ПІДГОТОВЧИЙ РУХ У КРАЮ.

ОКРУГ 51. (ЛЬВІВ-СОКАЛЬ).

Невдача Сельроба.

В селі **Смерекові**, жовківського повіту скликали були сельроби передвиборче віче. Стягнули на нього богато селян не лише зі Смерекова, але і з сусідніх сіл. Головний реферат виголошував швець Козовий з Нагірець. Він у свому рефераті так запутався, що присутні сміялися. Та тим він не зразився і поставив якісь резолюції на закінчення своєї „промови". До слова зголосився місцевий парох о. Евген Боднар і відкрив очі присутним на те, хто такі сельроби, чого вони бажають і з яких причин закликають до єдности з польськими та жидівськими робітниками наших селян. На присутніх зробила ця промова велике враження. Рвався щераз промовляти Козовий, намагався відчитати свої резолюції, але присутні селяни не дали йому говорити та прогнали з віча разом з його гвардією під проводом Михайчука з Мерич. „Геть дурисвіти"! Забирайтеся звідси"! — кричали селяни і сельробівські дурисвіти рад-не-рад покинули віче.

ОКРУГ 54. (ТЕРНОПІЛЬ).

Тернопільщина.

Дня 31-го січня ц. р. відбулося передвиборче віче УНДО-ня в **Даниловцях.** Проводив п. Роман Шидлівський. Реферував про політичне положення п. Кузьмин, про ідеольогію ріжних партій і програму УНДО-ня п. Стобницький і п. Христинич, а про відносини в повіті Василь Зварич. Підчас промови п. Христинича, селянина з Озірної намагалося кількох радикалів під проводом Редька з Мшаної провокаційними вигуками розбити віче. Одначе присутні свідомі селяни візвали Редьку до спокою і загрозили, що винесуть його зі салі. Побачивши грізну поставу вічевиків, радикали разом з Редьком вимеслися непомітно зі салі. — Дня 31-го січня ц. р. відбулося в **Покропивній** передвиборче віче, на якім реферував кандидат радикальної партії Ладика. Вічевики з Озірної засипали його градом запитів, на які п. Ладика не знав що відповісти, а перейшов до крайно вуличної лайки. Присутні завізвали його до порядку і змусили його вклінці, щоби зліз з трибуни. Дальшим ходом віча проводили члени УНДО-ня.

УКРАЇНСЬКА КАНДИДАТУРА У КРАКОВІ.

Краків, 3. лютого 1928.

Зголошено тут українську листу до сенату з краківського воєвідства. Листу розпочинає іменше о. Вас. Курилла.

КАНДИДАТУРИ В СХ. ГАЛИЧИНІ.

Станиславів, 3. лютого 1928.

Внесено тут 21 виборчих лист, в тому цілий ряд льокальних. З українських УНДО, УНС, Трильовський і ін.

Перемишль, 3. лютого 1928.

Внесено 22 виб. листи, половина льокального характеру, у цьому бльок нац. меншостей, Сель-Роб, Виб. український бльок (проф. Зубрицький), УНС, „Польсько-руська згода", „Руські хлопи".

Золочів, 3. лютого 1928

Загалом внесено до окр. виб. Комісії в Золочеві 30 лист кандидатів до сойму у цьому: українська безп. льокальна листа (Грещука), Партія Праці, польсько-українсько-жидівський трифаціям, руська листа Миськова, УПП, льокальна листа Костишина, УНС, Бльок нац. меншостей (Целевич, Вислоцький, Целес) Виб. Комітет Сель-Роб (Гривнат), Сель-Роб лівиця, Бльок кат. пар. (Мончинський, інж. Посацький, д-р Мостовий), руська листа Назаревича й ін.

Тернопіль, 3. лютого 1928.

Крім згаданих уже внесено ще нові листи, разом двацять-кілька, у цьому Сельроб (Чернецький, Кузьма), Сельроб лівиця (Дурдела), „Хлоп за плугом" Прокопа Козака, Партія Праці (Будзиновський, Мартюк). До сенату: Сель-роб лівиця (Ів. Дичко), Безпартійна українська листа (Балута), Сел. Комітет сельроб. партій (д-р Брикович), УНС (Істерович), Сель-роб (Чернецький).

ЛІСТА Ч. 13 ВАЖНА.

Варшава, 3. лютого 1928.

Внесення ген. виб. ком. Царя на уневажнення 13 (комуністична) листи упало. Це не пересуджує долі окр. виб. лист 13-ки.

АРЕШТУВАННЯ КС. ОКОНЯ.

Варшава, 3. лютого 1928.

Нині арештовано тут на домагання судових властей у Любліні бувшого сойм. посла ксьондза Оконя. Вечером відіслано кс. Оконя під ескортою поліц. урядовців до Любліна де віддадуть його до розпорядимости прокураторії. Це вже не перше арештування бувш. послів; передше арештовано бувш. посла Дубровніка з „Визволення" й бувш. посла Шапеля з НПХ.

АМНЕСТІЯ НА ЛИТВІ.

Ковно, 3. лютого 1928.

З нагоди 10-тих роковин незалежности литовської републики уряд Вальдемараса оголосить велику амнестію, скасує цензуру і звільнить часть вязнів із концентр. табору у Ворнях.

СРСР ВСТУПАЄ ДО ЛІГИ НАЦІЙ?

Льондон, 3. лютого 1928.

Появилась тут чутка, що СРСР бажає вступити до Ліги Націй, щоби дістати закорд. кредити.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·87·00—8·87·50, канадійський долар 8·85·00—8·83·50, корони чеські 0·26·20—0·26·38, австрійський шилінг 1·25·00—1·25·50, рум. лев 0·05·40—0·05·5., французький франк 0·35·18—0·35·50, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, англійський фунт 43·40—43·7., німецька марка 2·1·95, данцігський гульден 1·7·99, червінець 3·50—33·01.

Золото: 20 кор. 36·40—.6·70, 20 франків 34·20—34·50, 20 марок нім. 42·4.—42·80, 10 рублів рос. 46·8.—47·2..

Срібло: 1 кор. австр. 0·71·00—0·71·50, 5 кор. австр. 3·00—3·10, фльорен австр. 1·80—1·85, рублі рос. 3·00—3·12, копійки за рубель 1·35—1·50.

Збіжжя.

Пшениця двірська 46·50—47·50, пшениця селян. 41·7—45·15, жито 36·75—37·75, ячмінь бровар. 40·00—41·00, ячмінь на кашу 33·25—3..25, ячмінь пастевний 31·00—32·00, овес 34·00—31·00—32·00, кукурудза румунська ..50 ..00, фасоля ..0, бараболі рафоване ..., фасоля кольорова 4..00—біла 40—30, фасоля ... 55—60, горох повний 4..00, горох ... 33·00—34·00, сіно ... 40—50, ... гречка 4·75 ... 7·5—8·5, ... 41·1 ... мука пшенична ... 82·00—.8·00—11·00, мука пшенична 50-проц. 75·50—70·00, 8..00, мука житня ... [illegible]

Ні! сусід Ібанесової палати — ментонський цвинтар, де спочиває теж погідний фільософ Гійо, не наводить ніколи на думку некрольогу.

Мене цікавив Ібанес чимсь іншим: чи літературна творчість була для нього головною органічною життєвою потребою, чи тільки найлекшою „під рукою" витратою надмірної енергії? Він — увесь у жасі та бунті мабуть не зазнавав знесилюючої внутрішньої боротьби із проблемами. Життя перепливало перед ним барвистою стяжкою течії, в яку він умів пірнути і з насолодою струснути із себе останні краплі купелі — інколи „овечої", справді біблійної. Він не був глядачем, що стримується від участи у нетушливім крутіжі; змальовуючи те, що бачив із пристрастю, він також пішов і словом неназ хотів передати терезки якоїсь суспільної ідеї. Але життєва фільма плила перед ним надто хутко і він ловив її вже завтра із захопленням учасника зовсім іншої подорожі. Він не на те терпів інколи нестерпне життя, щоби писати; і не на те писав, щоби поправити своє життя. Він писав і жив із такою природністю як риба, що плаває в воді, а з лінивою миною на пісок ... довго вж знову пірне в воду. Французько-еспанський письменник Жан Кассу давно звернув увагу, що Ібанес уміє із захопленням оповідати навіть про власний проект власного надгробника!

Ібанес мав у собі дещо із грецького моряка, перепатетика, що залюбки купався в юрбі „агори" і брав участь в її переспрavах, конкістадора, що залюбки шмигляв серед морських небезпек і відпочивав у соняшнім закутку після боїв. Навіть серед випарів задушливих столиць він нагадував собі світила південного неба. І може саме тому нині на згадку про його смерть під вічно-всміхненим небом Рівієри, смерть, що віддавна висилала йому назустріч недугу з рахунком за надто дороге життя, пригадуються незабутні строфи грецько-французького епікурейця Жана Мореаса:

Ні, не кажи: життя це радісний бенкет.
Ти-ж не з тісним умом, не з низькою душею.
Тим більше не кажи: воно довічний гнет;
Погана це сміливість; втомившся ... ...

4

Всміхайся мов весняний легіт серед гиль.
Плач наче надберіжні хвилі та борії,
Всіх розкошів зазнай і ниций ... сила.
Сказавши: це богато, та це тінь-лиш мрії.

49—50, мука кукур. 24·00—3·00, отруби житні 24·25—24·75, отруби пшеничні 24·75—25·25, крупи гречані 71·00—73·00, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 56—57·50, конюшина червона 230—260, мак синій 100—110, мак сивий 85—100, мішки ютові, нові 1·65—1·70, мішки уживані 1·20—1·60.

Театри.

„**Коопер. Український Театр**" під режисерією м. Стадника (вул. Шашкевича)
5-го 3 попол. „Кльо-кльо" (Клопоти п бурмістра), оперета Легара.
5-го 7·30 веч. „Пісні в лицях".
Міський великий театр:
4-го г. 3·30 поп. „Страшний Двір".
4-го г. 7·30 „Цілунок Попелюшки"
5-го г. 3·30 поп. „Богато гал су знече"
5-го г. 7·30 „Страшний Двір".
Міський „Театр Новин":
4-го г. 7·30 „Дівча з Пушти".
5-го г. 7·30 „Дівча з Пушти".

Кіна.

„Аполльо": „Гробовець кохання".
„Палас": „Схід сонця".
„Лев": „Обіцяна земля".
„Фатаморгана": „Пат і Паташон як стали престолу".

В безконечній черзі...

„ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

ОСЬМИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Заінтересування процесом мабуть ослабає, бо нині заповнила публика ледви половину салі. Зізнавали дальші обвинувачені: *Прокін Матийців, Олена Королюкова, Микола Ковалисько, Ярослав Гретчак, Ольга Гретчак* і *Михайло Вірстюк*. Таким чином сьогодні закінчено переслухування вже всіх обвинувачених і завтра, в суботу, зізнаватимуть перші свідки, в першу чергу хлопці з Грунвальдської бурси і шофер Гасман.

СПРОСТУВАННЯ.

Перед початком нинішньої розправи забрав голос д-р Шухевич і звертаючись до предсідника, просив позволити йому заявити, що преса представила фальшиво зізнання обв. Дерлиці в тому місці, де він говорить про свій побут в ДОК., потім у Чурука і в кіні. Обв. Дерлиця заявив, що в тім самім дні (19. жовтня 1926) був рано у „довудстві корпусу" у Львові, потім пішов до бюра перекладів Чурука, а пополудні був у кіні „Палас".

Предсідник: Стверджую, що обв. Дерлиця так само зізнав у слідстві і на розправі. (Відчитує дотичні зізнання обв. Дерлиці).

(В цьому місці спростуємо й ми нашу помилку, а саме обв. Дерлиця ходив з д-ром Будним по місті перед тим, ніж пішов до кіна, а не по кіні).

Голоситься до слова обв. Дзісь, який заявляє, що і його зізнання перекрутила преса. А саме він зізнав, що чека держала його два роки в тюрмі в Москві, а в пресі подається, що він ... командантом чека.

П... ... стверджую, що обв. Дзісь так само зізнав, як осьтут подає, себто, що сидів 2 роки в чека у Москві.

Від Ред.: Заявляємо, що оскільки були у нас які помилки чи неточности (або й іще будуть), то рішуче не з вини нашої, а з вини самих обвинувачених, які в більшости говорять так тихо, що ми можемо ловити ледви їх друге-трете слово...

ЗІЗНАННЯ ПРОКОПА МАТИЯЦІВА.

Перший зізнає сьогодні Прокін Матийців, абс. семинарії, ясний шатин.

До вини не почувається. До УВО не належав, шпіонажем не займався. Оповідає, що ходив до семинарії в Долині, потім у Станиславові. Опісля асентерований до польського війська (42 п. п.). По війську був працівником у кооперативі в своїм селі Белейові. Від 18. грудня 1926 до 1. січня 1927 перебував у Станиславові, де пошукував за посадою і хотів записатися на торг. курс. Коли вертав домів, його 1. січня 1927 р. арештовано.

Предс.: А що значить отсей лист (читає), в якім пишете про потребу приготування українців?

Обв. поясняє і каже, що мріяв про виступлення з війська, а навіть думав але дезертирувати.

Предс.: Вам закидують, що ви в Станиславові займалися шпіонажем.

Обв.: Ні, це неправда.

Опісля оповідає, що зараз при виході з війська (квітень 1926) була у нього ревізія, але нічого не знайдено, забрано тільки зошит одного сержанта з сигналізаційними знаками з печатною.

Предс.: Чи знаєте, що Стефанишин займався шпіонажем?

Обв.: Про це нічого не знаю. Він мені нічого не говорив.

Предс.: Чи знаєте Атаманчука?

Обв.: Атаманчука знаю від жовтня 1926 року.

Предс.: А у Вербицьких бували?

Обв.: Ні.

Предс.: Кілько разів ви були у Львові?

Обв.: На початку жовтня і 7. грудня 1926 р. був я у Львові.

Предс.: Кого з підсудних знаєте?

Обв. оповідає, що знає Дерлицю (він з сусідного села); Головінського і Колиська не знав.

ЯК ТО БУЛО З ВІЙСЬКОМ.

Радн. Антоневич: Чому ви уважали, що вас несправедливо взяли до війська?

Обв.: Бо мене аж за третім разом взяли до війська. Я думав, що до того причинилася поліція, яка мене в селі постійно переслідувала. Тому я хотів здезертирувати, тимбільше, що я почувався хорим.

Радн. Антон.: А чому ви не здезертирували?

Обв.: Бо по часі я прийшов до переконання, що мої погляди були мильні, втім у війську не було так зле.

КООПЕРАТИВНИЙ РОБІТНИК.

На дальші питання радн. Антоневича оповідає докладно, що в своїм селі він вів кооперативу (4 місяці), але на нього віднося поліція за ... і мав кільканадцять розправ, в яких вийшов увільнений. Але з причини тих сикатур рішився покинути кооперативу і виїхав до Станиславова.

Прок.: Як ви приїхали до Станиславова, то старалися дістати заняття?

Обв.: Так.

Прок.: Які ваші маткові відносини?

Обв.: Мої родичі мають кільканадцять моргів поля, отже я не був зв'язаний з кооперативою на селі і міг кожної хвилі покинути. Тому я хотів виїхати з села.

Прок.: То вам Вербицький передав лист до Яницької?

Обв.: Ні, він не міг мені передати листу, бо в Долині я рідко висідав, тільки їхав на Стрий, а звідти їхав до себе фірою.

Прок.: Чи ви посилали Вербицькому моб. карти?

Обв.: Ні. Пригадую собі, що я мав ті мобіл. карти, але я йому рішуче їх не давав.

На просьбу д-ра Ганкевича предсідник стверджує, що в часі ревізії при обв. знайдено книжочку з сигналізацією, але це було ще в часі давньої ревізії, яка не мала нічого спільного з нинішньою справою.

Військ. предст.: В якім степені ви скінчили військову службу?

Обв.: Був старшим стрільцем.

На дальші його питання обв. каже, що мав сем. матуру, але не пішов до школи підхорунжих, бо хотів служити простим вояком.

ДЕ Є ПОСАДА ДЛЯ УКРАЇНЦЯ?

Д-р Ганк.: А чому ви не старалися дістати посаду учителя?

Обв.: Бо знав, що в Галичині українцям посад не дають, а поза Галичиною я не хотів старатися, тимбільше, що й там не було легко за учит. посаду для українця.

Д-р Ганк.: Як до вас ставилися ваші старшини?

Обв.: Дуже добре. „Довудца компанії" намовляв мене навіть, аби я лишився при війську. Маю також різні похвальні признання на письмі.

На тому закінчено переслухування обв. Матийціва.

ЗІЗНАННЯ ОЛЕНИ КОРОЛЮКОВОЇ.

Обвинувачена, бльондинка дрібного росту, заявляє, що не належала до У. В. О. і шпіонажею не займалася. Була учителькою в „Р. Школі" в Долині. Атаманчука знає від 1923 р.

Предс.: А чому ви зізнали були в слідстві, що його не знаєте?

Обв.: Бо не хотіла виявити нашого справжнього, інтимного відношення.

Предс.: А тепер признаєте це?

Обв.: Так, він є моїм нареченим.

Предс.: Як часто ви приїздили до Львова?

Обв.: Була у Львові двічі: в осені 1926 р. і в половині січня 1927.

Предс.: Як то було підчас вашого побуту в січні, коли то ви були в мешканні Атаманчука, а він зачав скоро збиратися до виїзду?

Обв.: Я була тоді двічи в його мешканні. Рано його не застала, бо він був тоді на поліції. А що він жив на нелегальний пашпорт, то я боялася за нього, тимбільше, що він був хорий. Тому, як він вечером прийшов з поліції, я намовляла його, аби виїхав і аби усунувся з очей поліції.

З чого жив Атаманчук.

На дальший запит предс. каже, що мала 110 зол. місячно як учителька „Р. Ш.", а 40 зол. мала за лекцію. З того давала Атаманчукові 120—130 зол. що-місяця, бо сама жила у себе дома у мами, отже на такий видаток могла собі позволити. Утримувала Атаманчука від травня 1925 р. Мали в плані, що він виїде до Чехословаччини, найде собі там посаду, а потім і її туди стягне і там поберуться.

Предс.: А як то було з тим переказом від Ковалиська на суму 94 зол.?

Обв.: Я йому позичила була таку суму і він мені віддав довг.

Предс.: А чому цього ви не сказали в слідстві?

Обв.: Я боялася, щоби наречений за це не гнівався.

Предс.: А п. прок. каже, що ці гроші були призначені для Атаманчука, аби він міг утекти. Як часто приїздив до вас Атаманчук?

Обв.: Довомі часто.

На дальші питання предс. обв. каже, кого з підсудних знає, а кого ні.

Опісля предс. питає обв. на обставину різних місць з листу Матийціва. Обв. каже, що тепер уже не пригадує собі того всього.

Предс.: П. прок. твердить, що ви були лучником між долинцями і Львовом, що яка була ваша роля в організації. В Долині всі у вас сходилися.

Обв.: Ні. Це не відповідає правді.

Прок.: Ви випиралися спершу знайомства з Атаманчуком?

Обв.: Ні, тільки ближчих зв'язків з ним. Я не хотіла, аби все те вийшло наверх.

Прок.: Де ви пізнали Ковалиська?

Обв.: У Львові.

Прок.: Чи часто стрічалися ви з ним?

Обв.: Ні, кілька разів.

Прок.: Як ви позичили йому гроші?

Обв. оповідає, при якій нагоді позичила йому гроші.

По кількох запитах д-ра Пшигодзького ставляє питання д-р Шухевич

Питання д-ра Шухевича.

Д-р Шухевич: Скажіть нам, що таке „Р. Школа"?

Обв.: Це У. П. Т., що утримує українські приватні школи.

Д-р Шух.: Як ви діставали свою пенсію?

Обв.: Ратами, а не що першого.

Д-р Шух.: Чому Атаманчук не хотів подати джерела своїх доходів?

Обв.: Бо він певно уважав це за нечесть, хоч це не є ніяка нечесть брати гроші від нареченої.

Д-р Шух.: А чому ви того в слідстві не сказали?

Обв.: Я рішилася не виявити аж на розправі.

Д-р Шух.: Ви діставали пенсію в злотих. А звідки ви мали долари?

Обв.: Я міняла золоті на долари у сестри.

Предс.: Це неістотне для справи, бо нині кожний чоловік має золоті і долари.

Д-р Шух.: Для мене це теж неістотне, але п. прок. на тім будує різні свої твердження.

Д-р Шух.: В актах є два листи від Матийціва до вас. Чи ви їх читали?

Обв.: Ні, я їх не читала, тільки мені їх читали.

Після того зізнавав

МИКОЛА КОВАЛИСЬКО,

високий бльондин, родом з Болестрашич, пов. Перемишль, абс. гімн.

До вини не почувається. До У. В. О. не належав, шпіонажею не займався.

На питання предсідника оповідає, що служив в Українській Армії як десятник. Був уже раз арештований і вийшов з тюрми 1. липня 1926. Удержував його батько, який має маєток (поле) в Болестрашичах.

Предс.: Як то було з тим вашим переказом до п-ні Королюкової?

Обв.: Я був тоді в прикрім фінансовім положенні, бо мав платити за курс такси, а що стрінув припадково п-ню Королюкову, то в неї позичив собі гроші. По святах я привіз собі з дому гроші і їй відіслав довг. Дома я дістав від батька 120 зол., а крім того мав ще гроші за продане мною збіжє — без відома батька. Тому й писав потім до батька, аби не приїздив до мене, бо було мені неприємно.

Предс.: А Колодія ви знали?

Обв.: Так. Знав також Гентала. Головінського я не знав. У Вербицьких я бував, бо знався з Ів. Вербицьким.

На запит радн. Згуральського каже, що не знав, що Королюкова удержувала Атаманчука.

Д-р Давидяк: Як вас арештовано, то де ви тоді вчилися?

Обв.: В Торговельній Академії при Скарбківській вул.

Д-р Дав.: А де ви мешкали?

Обв.: В Акад. Домі.

Д-р Дав.: А передтим?

Обв.: При вул. Немцевича.

Після переслухання цього свідка предсідник зарядив півгодинну павзу, яка протягнулася на цілу годину, бо один із суддів присяглих спізнився.

По павзі зізнавав перший

ЯРОСЛАВ ГРЕТЧАК,

шатин малого росту, абс. учит. семинарії.

Обв. до вини не почувається. До У. В. О. не належав.

На питання предсідника оповідає, що Атаманчука не знав, а пізнав його аж в дні перед його наміреним переходом на Чехословаччину (27. березня 1927). Не знав, що Атаманчук мав переходити через кордон і не казав до Дмитра Тисака, що мусить Атаманчука провадити вночі, бо поліція має його фотографію. Не знав, що обв. Атаманчук мав до них приїхати. Атам. не писав до нього, що приїде, може писав до сестри. Взагалі обв. не знав ні Атаманчука ні цілі його приїзду.

Предс.: Прокураторія закидає, що ви були посередником (комісіонером) ... ської ... („...") ... ...

Обв.: Коли я взагалі не належав до У. В. О., то не міг бути й начальником якоїсь станиці.

Предс.: А револьвер ви Атаманчукові давали?

Обв.: Ні, про це між нами не було бесіди. Ми говорили всього кільканацять хвилин.

Прок.: Чи як Атаманчук приїхав до вас, то вас це не здивувало?

Обв.: Він мені представився і я більше ним не інтересувався, тимпаче, що я того дня був дуже змучений.

Питання д-ра Волошина.

Д-р Вол.: Ви є учителем в школі У. П. Т.?

Обв.: Так.

Д-р Вол.: Чи крім того заняття ви мали ще інші заняття?

Обв.: Так, я працював у чит. „Просвіти" і був дирігентом і режісером в амат. гуртку. Крім того я мав приватні лекції. Тому я мав узагалі дуже мало часу вільного, бо все був при роботі.

Д-р Вол.: То видно, що як на „команданта Долини" ви мали за богато заняття!

Д-р Вол.: А чим ви були при війську?

Обв.: Я служив тільки 2 місяці і перейшов до „запасу" (резерви).

Д-р Вол.: То на „команданта" Долини трохи за мало...

Д-р Вол.: А чи Тисяк був певним типом?

Обв.: Це був здеморалізований непевний тип, якого я вчив і знаю його добре.

Д-р Вол.: І в його присутности ви могли говорити, що ви все маєте готове (муніцію і т. д.), тільки не маєте чавних членів?

Обв.: Я того не говорив.

Прок.: Чи ваша сестра знала про характер Тисяка?

Обв.: Не знаю.

Після того на салю покликано сестру обвинуваченого Ольгу Гретчак.

ЗІЗНАННЯ ОЛЬГИ ГРЕТЧАК.

Обвинувачена, учителька в „Р. Шк." мала шахтника, заявляє, що до У. В. О. не належала і до ніякої вини не почувається.

Предс.: Скажіть нам, як то було з Атаманчуком?

Обв.: Він писав листа, що буде переходити через кордон і просив найти йому провідника. Про це казала мені і Королюкова, що він до неї писав і просив винайти йому провідника (писав до п. К. ще в літі). Коли приїхав Атаманчук, не питала його, чому вибирається до Чехословаччини. Но казала також Тисякові, щоби добре уважав, бо буде переправлювати через кордон чоловіка, який укривається і якого фотографію має поліція, яка за ним шукає.

На запит предс. каже, що Атаманчука пізнала аж того дня, як він до них прийшов.

Предс.: А чому ви його дома так сильно укривали, що навіть родичі про це не знали?

Обв.: Я не укривала. Але до нас ніхто не приходить, а того дня моя мама була хора. Того дня, крім Вірстюка, у нас теж нікого не було.

На дальші питання оповідає, що Вірстюк приніс до них те число „Дз. Кур Цодз.", в якому була репродукція відомої статті з „Сурми" і передав їй.

Потім предс. подає ріжні місця із зізнань Тисяка, що відносяться до її поступовання або до її висловів у дні 27. березня 1927. Обвинувачена нині про це не може нічого сказати. Також не бачила й не знала, що револьвер для Біласа (Атаманчука) продав Вірстюк.

Прок.: Коли прийшов Атаманчук до вас?

Обв.: Вечером, коли вже всі спали. Хтось застукав і я отворила. Він увійшов і представився як Білас. Було вільне ліжко, бо брата не було дома і він на ньому спав.

Прок.: А як було другого дня? Як він їв обід?

Обв. Він обідав сам один.

Питання д-ра Волошина.

Д-р Вол.: Ви зізнали в слідстві дещо інакше. Прошу сказати нині щиру правду. Чи ви з п. Королюковою добре зналися? Коли вона вам сказала, що має нареченого? Чи просила вас про яку тайну?

Обв.: З п. Королюковою ми добре зналися і здавна. Вона просила зберегти в тайні все те, що відносилося до її нареченого.

Др. Вол.: Чи Тисяк переходив уже коли границю?

Обв.: Так і був уже караний за те.

Д-р Вол.: Чи ви додержували вашої тайни супроти Королюкової?

Обв.: Так, увесь час, навіть перед братом.

Після того введено на салю останнього з обвинувачених, Михайла Вірстюка.

ЗІЗНАННЯ МИХ. ВІРСТЮКА.

Обв. малий брунет родом з Богородчан, абс. учит. семинарії, заявляє, що до вини не почувається, до У. В. О. не належав. Опісля оповідає:

Дня 28. березня 1927 прийшов я до п. Гретчаків і п-а Оля представила мені Біласа. Він казав, що він бідний студент і хоче перейти на Чехословаччину, де думає дістати посаду. Переходив на власну руку, бо казав, що не має грошей на пашпорт. На запит щодо револьверу, каже, що носив його при собі, бо хотів його продати. Продав той револьвер за 35 зол. Атаманчукові, які він мав йому прислати з Чехословаччини або мав дістати ті гроші від Королюкової.

Предс.: А чи то ви принесли до Гретчаків „Дз. Кур. Цодз."?

Обв.: Так, я був секретарем „Бесіди" і звичайно приносив до п-а Гретчаків польські газети. Того дня приніс я й „Дз. Кур. Цодз.".

Предс.: То вас ніхто не повідомляв про приїзд Атаманчука?

Обв.: Ніхто.

Про походження револьверу.

Предс.: А де ви дістали той револьвер?

Обв.: Той револьвер я купив у Львові при Сербській ул. в одного незнайомого в якійсь брамі.

Предс.: А в слідстві ви зізнали, що вам дав револьвер Стефанишин.

Обв.: Мене поліція тероризувала, до того я був тоді хорий, тому був хвилево забув, як я роздобув револьвер.

Прок.: А чому ви аж тепер кажете, що купили револьвер на Сербській улиці? Чому ви того не сказали скорше?

Обв.: Бо я думав, що мене скорше випустять.

Прок.: Як ви могли забути, де ви купили револьвер?

Обв.: Бо був підчас переслухування хорий (мав грипу). Як мене арештували, я був у ліжку в горячці. Тому і в горячці так зізнав.

Д-р Вол. (до п. Королюкової): Чи ви просили п. Гретчаківну про задержання тайни щодо ваших зносин з Атаманчуком?

Обв.: Так.

По кількох запитах д-ра Паненцького вичерпано переслухування всіх обвинувачених і на тому закінчено розправу. Продовження завтра в суботу.

НОВИНКИ.

— Баль Техніків, що відбудеться 14. лютого ц. р. у всіх салях Народнього Дому, буде безумовно найбільшою атракцією цьогорічного карнавалу. Як зачуваємо, баль цей своєю величчю має бути поставлений на рівені довоєнних Балів „Основи", на які збиралося ядро українського громадянства. Вже від довшого часу комітет молоді працює над повнотою цього балю. Спеціяльна „Артистична Секція" під проводом студ. архітект. В. Татомира приготовляє декорації саль; секція електриків приготовила проект спеціяльного освітлення і перейняла його інсталяцію; гурток радіо-аматорів монтує радіо-апарат, який буде заінстальований в одній із саль Нар. Дому в часі балю і відданий до вжитку гостей. Вп. Пані, що зволили обняти заряд буфету, відбули вже одне засідання дня 1. II. ц. р., а найближче відбудеться дня 7. II. ц. р. в год. 5. веч. в салі „Бесіди". Дуже ефектовні й оригінальні запрошення розсилає на днях Комітет на всі відомі адреси.

— **Не хотять дітей.** 25-літня служниця у Львові Залуська, завагітнівши звернулась за доброчинною поміччю до акушерки і наслідком її ліків померла.

— **Після смерти Ібанеса.** Еспанська преса без огляду на напрямки присвячує великанські статті Ібанесові. З Еспанії прийшло до Ментони, де Ібанес буде похоронений, 4000 телеграм з перших двох днях. Туди їдуть численні делегації. У Валенції, рідним місті Ібанеса, часописи не вийшли на знак жалоби і всі установи припинили працю. Вілля Ібанеса в Ментоні буде призначена згідно з його волею на дім для письменників. У заповіті Ібанес заявив: „Ні живим ні мертвим не хочу вертатись в Еспанію, доки там панує теперішний режім; не хочу, щоби вид мого мертвого тіла зробив приємність моїм ворогам".

— **Рекорди.** У Патіялі (Індія) дня 29-го січня еспанець чи індієць Гама поклав польського атлета Збішка Циганевича в одній хвилині. — До Плімут приїхала 60-літня жінка Гертруда Берасп, яка невпинно їде довкола світа від 20 літ і обїхала світ уже 6 разів, почасти пішки і без провідників. — У Мельбоні (Зл. Держ.) напали бандити на клюб атлетів, які зібрались на вечерниці; всіх ограбили і забрали від них 25.000 дол. Атлети мали нагоду показати свою силу. — Академія Наук СРСР зробила статистику „наукових працьовників" у державі. Є їх усіх 20.000, а з того на Ленінград і Москву виходить майже половина: 12.000! — Тульський губвок здідав народом зробив статистику працюючих в установах Тули. О гамнули 552 молодців і 349 дівчат. На 106 підростків виходить... 69 ріжних недуг! — Польський уряд стратив минулого року через контрабанду сахарини... 40 мілійонів золотих!

— **Літературний куток.** У Москві померла відома письменниця А. Вербіцкая ур. 1861 р. Перед війною вона була одним із найбільше читаних письменників; її „Ключі щастя" на тему сексуального питання мали великанський успіх між молодю і нересною, невибагливою публикою. Нагадує вона польську Гелену Мнішек. Підчас революції, що зробила їй страшну конкуренцію повінню порнографії, вона жила вже в нужді. Радянський уряд, що спершу ставився до неї з недовірям як до письменниці з буржуазним світоглядом, пізніше реабілітував її, одначе її повісти були вже для нового покоління таки занадто прісні.

— **Університет кафрів.** Терміни „зулюси" або „кафри" втратять поволі своє образливе значіння. Дурбан, місто півд. Африки, має свій університет для туземіців. Де 100 літ тому ревіли льви і плавали крокодилі, нині ревуть студенти і плавають човна спортсменів. Університет, яким управляють самі „чорні" складається з довгого ряду будинків і зорганізований на англійський лад. Студенти вчаться там і мешкають. Професорами є й білі, але мурини вважають їх уже своїми рівними. Правда, що університет не має ще европейського рівня, а відповідає наскрізь місцевим обставинам: виклади складаються із фільософії, права, „рахунків і каліграфії. Фільософія має характер педагогії, право приготовляє до бюрової праці, а інші два предмети теж. Решту освіти доповнює спорт, в якому мурини ось-ось дорівняють спортовцям Европи. В оголошеннях університету сказано, що вступ до нього мають теж жінки. Але муринки досі не користали із цих плодів освіти.

— **Страшна машина.** Німецька преса повторює звістку за московською про винахід проф. Лазарева, члена Академії, лікаря, психольога та інжиніра. Цей учений мав придумати машину, яка зраджує механічним способом чужі думки. Близших подробиць: про її конструкцію і функції покищо нема. Не сказано теж, чи людина має змогу оборонитись перед цим страшним апаратом, що може стати причиною мільйонових катастроф: розбитих сердець, розірваних подружь, зиток дружби та розлучених... Важне те, що ця звістка не має бути ... звичайною „качкою", а машина приїде незабаром у Париж, щоби світ учених міг її перевірити.

— **Свідьчя шорт громадянии Берліна.** Берлінський суд виніс присуд, який ... вагітних ... в зв'язку ... німецької ...

бадка як норма, щоби нові судді не мусіли ломати собі голову: скільки варт чоловік у цій столиці. Справа була проста: берлінський громадянин згинув під колесами необережного авта. Родина вбитого внесла скаргу на власників авта, з домаганням відшкодування. Суд узявся за рахунок (на жаль, поодиноких позицій не знаємо) і рішив, що життя берлінця варта 90.000 марок, які має дістати родина вбитого.

— **Скільки коштує краса американок?** Жіночий відділ міністерства праці Злуч. Держав видав цікаву статистику: жінки дбаючи про свою красу витратили за минулий рік на це два міліярди дол. У першій мірі гроші пішли на стрижків: мода підстрижок минулась, прийшла черга на фальшиві льоки та коси. Далі на штукарів, що бореться із зморшками та сивим волоссям. Тепер є в Ню Йорку 3.000 „Інститутів краси"; у 1900 р. було їх усіх 300. Крім цього є там 825 шкіл, з яких щороку виходить 50.000 студенток із знанням „анатомічних, фізіольогічних і хемічних способів як зберігти красу". Спеціялістки від массажу, манікури та педікури заробляють пересічно 300 дол. тижнево!

— **Світова всячина.** В Еспанії страйкує 50.000 текстильних робітників. — Американський уряд затвердив будову 25 нових кружляків; кожний коштуватиме 17 міл. дол. і матиме 6 цм. гармати. — Між Парижем і Ню Йорком буде встановлена безпосередна бездротна комунікація. — Великий дощ в Льондоні знімає рівень Темзи, яка заливає одну дільницю. — Ліндберг продовжує свій воздушний лет по центральній Америці. — У Шікаго 4-ох озброєних бандитів напало на касієра промислового банку і забрали 90.000 дол. — У бельг. місті Іксель заборонили пропаґандову радянську виставку, лякаючись таких демонстрацій проти неї як у Брюселі. — У Голлівуд застрілився кіновий актор Мак Кечен, що виступав як ковбой і розбишака, перший муж славної Пірль Уайт. — Сенат у Чілі прийняв закон, який забороняє віддавати нафтові терени в аренду чужинцям. — Над Спанєем згинув відомий австр. летун Кіллер, який вискочив із апарату при помочі леґкоспаду, впав у море і там вїли його негайно рекіни. — У Рибинськім районі появилось цього року багато горностаїв; за 3 міс. члени мисливського союзу вбили їх 50.

— **З гімназії СС. Василіянок у Львові** (вул. Длугоша 17). Вступні іспити до кляс I—VII. можна складати до дня 11. лютого включно. — **Д-р В. Щурат.**

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 51 (ТЕРНОПІЛЬ.)

Чортківщина.

В понеділок дня 6. лютого ц. р. в 11. годині перед пол. відбудеться на площі коло Народного Дому в Чорткові велике передвиборче віче, на якім кандидати Українського Нац. Демократичного Обєднання на 54. виборчий округ враз з чоловим посольським кандидатом о. Л. Куницьким представляться виборцям. Кому небайдужа справа виборів до Сойму і Сенату хай спішить на віче до Чорткова.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ. (*Вистави театру ім. Тобилевича.*) З прибуттям нового режисера Ф. Сятоцького віджив театральний гурток Тов. ім. Тобилевича, даючи дві вистави: 9. січня „Ніч несподіванок", фарсу Бялої і 14. січня Винничика: „Жанну Марі". Обі вистави полишили зовсім добре враження на присутніх. Гра акторів, режисерія і вигляд сцени свідчили про добре підготування вистав. На першій виставі людий було трохи мало, зате друга стягнула більше публики, так, що саля „Сокола" була виповнена. Люди переконалися про добрий рівень гри і певно дальші вистави стягнуть ще більше публики. Щоби тільки вистави відбувалися частіш.

Листи до Редакції.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Прошу помістити в „Ділі" цього мого листа: підписи цих уже тижнями „гратулюють" мені всякі сватки та сільські „старшини" се згори Р. II, але з листи ч. 1., так званої — сепаратної. Цею дорогою заявляю, що нікому, ніякій партії не давав я своєї згоди на уміщення мене на листі кандидатів. Навіть ніяких у тому напрямі розмов я з ніким не вів. На сьогодні політики не веду. До ніякої партії не належу. Розголошувані чутки — то безпідставні інсинуації, проти яких приношу протест.

Прийміть вислови управданнї до Вас, Пане Редакторе, пошани.

Григір Степура
адвокат у Луцьку

Луцьк 28. I. 1928

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ:

Літ. Наук. Вістник. Зміст: Евген Маланюк: Вступ з „Варяга", Юрий Липа: Лоїн, Іван Крушельницький: Утеча до Аркадії, Роман Дражнін: Штука, Борис Гомзин: До М. Р., Антін Крезуб: Українські Термопілі, Люіджі Пірандельо: У вирі, М. Іванейко: Вітер, Галя Мазуренко: Ні, Б. Антоневич: Давиденко: Там, де тіни забутих днів, А. Карашевич: Житиї, Дм. Донцов: Сенсара, Віктор Завадський: Національно-персональна автономія, Юрий Липа: Черв, Ісаак М. Гусейні: Нова Палестина, Т. Рузвелт: Про справжній американізм, Вернар Шасе: Нотатки про Чин.

Життя і Знання. Ч. 5. Зміст: В. Воробець: Соя — чудо рослина (ілюстр.), О. І. Бочковський: Питання всесвітньої мови. І. Канаяк: Цемент. І. Раковський: Тісно на цьому світі? І. Крипякевич: Елементарні катастрофи в давні часи. Наші сила. Т. Франко: Руханка і спорт на Радянській Україні. Що кожному треба знати про тепломіри. І. Мельник: На Камчатку. Спомини з подорожі. В. Нарежний: Бурсак. Роман. Всячина. 36 ілюстрацій.

Господарсько-кооперативний часопис, орган Ревізійного Союзу Українських Кооператив. Ч. 5. 1. лютого.

„Духовний Сіяч", церковно-народній ілюстр. тижневик. Варшава. Ч. 6. 5. лютого.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

ОПОВІСТКИ.

Український Національний Хор Дмитра Котка:

4. II. — Медика.
5. II. — Мостиска.
6. II. — Нижанковичі.
7. II. — Нижанковичі.
9. II. — Перемишль.

1346 8—7

В неділю дня 5. II. 1928 в год. 10. рано в залі Акад. Дому при вул. Супінського ч. 21 відбудеться **анкета студенток** (членок Секції Студенток і тих що покищо не є вписані до неї) в справі самостійного Товариства Студенток. На порядку дня: Відчитання і затвердження статута. Просить ся тт. Студенток о численну участь. — Після анкети відбудуться ширші сходини „Секції Студенток" при Т-ві „Студ. Гром." у Львові. — Марійка Кравців голова. М. Боднарівна секретарка.

Союз Українських Адвокатів уряджує в суботу 4. лютого 1928 в салях „Бесіди" товариські сходини українських правників з танцями. Весь дохід на фонд для вдів і сиріт по українських адвокатах. Стрій звичайний. Буфет у власному заряді Вп. Меценасових. Хто через ошибку не дістав би запрошення, зволить його підняти почавши від середи 1. лютого між 5—6 пп. лично в канцелярії адв. д-ра Од. Надраги Домініканська 11.

1364 3—3

Пластова Ялинка. В неділю 5. ц. м. в год. 4. пополуд. відбудеться в пластовій домівці при вул. Бляхарській ч. 11 І. пов. **Ялинка для дітий.** Вступ для дітвори 20 сот., для старших 50 сот.

Клясичного фільольоґа, польоніста і учителя руханки потребує негайно „Рідна Школа", Львів, ринок 10/II. 143 1-2

На „Рідну Школу" зложили надзвичайні датки: „Маслосоюз", Львів 200 зол.; „Достава", Львів 100 зол.; Хор учнів української реальної гімназії в Ржевіцах Чехословаччина) заколядував під проводом учня М. Підмалинського 51 кч., які зложив на руки Комітету „Р. Ш." в Празі. — Духовенство грималівського деканату на руки Всч. о. Декана Іванчука 96·03 зол. — Всім Вп. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1436

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ДОБУ машиністку прийме негайно канцелярія д-ра Льва Ганкевича, Львів Руська 3. Посада до обняття зараз.

ІНВАЛІДА жонатий, ремісник, до ге нас рахунки і письмо пошукує якої-будь посади. Ласкаві зголошення просить ся слати Керод Григорій Личаківська ч. 64.

СПІЛЬНИК потрібний до комнати до сидань і торговлі делікатесів. Вклад до 10.000 золотих. Оголошення під „Спільник" до Адміністрації. 1107 3 3

УВАГА! В Заставничих Банках викуповує заст. вини дорогоцінности, доплачує найбільшу вартість, купує старі зуби Годинникарське заведення Казимирівська 5. 1419 3-5

ГОДИННИК Ваш буде найлíпше направлений в найбільші годинникарські роботи **Івана Зельтенрайха**, Львів, пл. Марійська 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 39 5—

НОТАР Порфірій Яземович негайно прийме солідного рутинованого конципієнта. Зголошення з услівями просить слати на руки д-ра Дмитра Блавацького у Бібрці. 1414 2—3

ГЛЯДАЄ місця господині, найрадше у священика, старша, самітня жінка — Марія Петрух, Модринець, почта Кулів, пов. Грубешів. 1432 1-3

НЕГАЙНО продам за 700 долярів з приводу виїзду за кордон у великім торговельнім селі 1 км від залізниці дім, критий бляхою 5×12 метрів з прибудовою для сушки хмелю, складаючийся з 2 комнат, кухні, спіжарні і склепу з ріжним краном, в повнім русі, який істнує вже 7 літ, торгується 4—6000 зол., концесія, теплий хлів 5×5 метрів і 3 морги орної пшеничної землі в одним куснику коло хати, яку купив я перед 10 літами. Почта і село Іваничі коло Сокаля Іваніва. 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

КОМУНІКАТ.

Дня 9-го лютого 1928 р. відбудуться Звичайні Збори філії Товариства „Просвіта" ім. Шевченка у Львові в салі Т-ва „Бесіда" в Народньому Домі на першому поверсі. Початок Зборів точно в год. 5-ій вечером. На порядку нарад: 1) Відкриття Зборів, 2) Відчитання протоколу з останніх Зборів філії, 3) Звідомлення з цілорічної праці Виділу філії, 4) Звідомлення контрольної Комісії, 5) Вибір нового Виділу філії, 6) Усталення членської вкладки до філії, 7) Внесення і запити. Пригадуємо, що право участи в Зборах філії мають: а) члени філії (Т-ва „Просвіта"), які вирівнали членські вкладки по кінець 1927 р., б) відпоручники членів читалень, які не залягають з членськими вкладками до Т-ва „Просвіта", в) голови читалень, або їх заступники, або на випадок перешкоди обох відпоручники Виділів читалень, які не залягають з вкладками до Товариства „Просвіта". Для відпоручників членів читалень і звичайних членів філії виготовано відповідні повновласти, які можна одержати кожного дня від 1—14 год. і від 17—20-ої год. в канцелярії Т-ва „Просвіта". Належить припильнувати справи набуття повновласти, бо вступ на салю Зборів будуть мати тільки ті особи, які викажуться нашими повновластями. А одержать їх тільки ті особи, які є членами Товариства „Просвіта" і які вирівнали всі членські вкладки по кінець 1927 р. — **Виділ філії Т-ва „Просвіта" ім. Шевченка.** 1080 1-1

Подяка.

Високоповажаній Пані **Анні Лопатинській з Косова** складаємо найщирішу подяку за безкорисне вилічення нашого сина з тяжкої туберкулічної грудної недуги.

М. і Ф. Шулдаки
в Косові біля Коломиї.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10